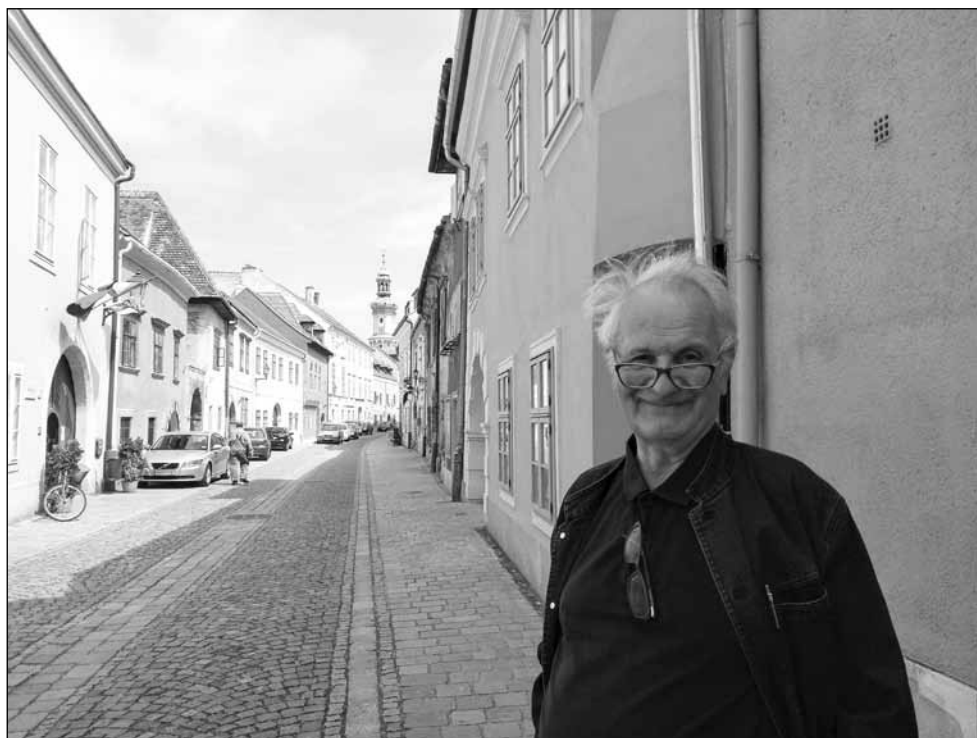

A Soproni Szemle jelen számát Dávid Ferenc művészettörténész – Galavics Géza átfogó pályakép-elemzésének kifejezésével élve „művészettörténész-tervező” – tiszteletére állítottuk össze. Az előkészítést, a szerzők felkérését 2019 elején, közvetlenül halála után kezdtük; mégis jobban illene hozzá, ha születésének 80. évfordulóját köszönhetnénk, köszönthetjük volna idén ezzel a számmal, soproni és Sopronon túli kutatásai és néhány általa inspirált munka megidézésével. Az írások mindenképpen az életet, az életművet méltatják, ahogy Feri is mindig az életet, az egykor élt emberek: építőmesterek, megrendelők, lakók, használók nyomát kereste az általa kutatott épületekben, legyen az polgárház vagy kastély, zsinagóga, apátság vagy éppen színház. Erről az élet-központúságról vall az az apró és kevesek által ismert adalék, amelyet a szintén tavaly elhunyt építész, Rajk László életút-interjúja őrzött meg az auschwitzi magyar állandó kiállítás tervezése kapcsán: „... itt, az auschwitzi múzeum 18. téglabarakkjának emeletén is van egy konstans hangzás, amitől nem szabadulsz, ha belépsz a térbe. Alig érezhetően, folyamatosan szól egy szívhang, szívdobogás. Ez a költői ötlet nem az enyém, Dávid Feri barátom javasolta.”¹

Ezzel az empátiával és kreativitással szembesülhettünk mi is a Soproni Szemle minden egyes szerkesztőségi ülésén, amelyen együtt lehettünk vele. „Első soproni korszakában”, az 1970-es években már tagja volt a szerkesztőbizottságnak, ám a városból elköltözve és Sopronon kívüli épületeket kutatva, ez a kapcsolat megszakadt. Megmaradt azonban a lehetőség, amivel 1998-tól számos alkalommal éltünk is, hogy tanácsát kérjük, vagy lektorként egyes cikkeket véleményeztessünk vele. Formális felkérésére, a megfogyatkozott létszámú szerkesztőbizottság frissítésére a Kuratórium megbízásából, 2015 végén nyílt lehetőség. Bár számtalan folyamatban levő kutatás és befejezésre váró munka töltötte ki az idejét, válasza készséges és egyértelmű volt: „ha fölkértek, nagyon meg leszek tisztelve, örömmel elfogadom”. Ezt követően három éven keresztül volt társunk a közös munkában. Élmény volt együtt utazni vele az ülésekre és vissza, együtt vitázni a Levéltár könyvtártermében vagy a Storno-ház „nagyirodájában”, mert pusztán jelenlétével is tanított minket, majd együtt ebédelni a Gyógygödörben (amelynek kialakítása a Fő tér 4. felújításakor az ő ötlete volt), vagy a Szent György utca 3. udvarán. S különösen élmény volt személyes vezetést kapni tőle azokban az épületekben, amelyek kutatására vissza-visszatért Sopronba, mint például a Pozsonyi úti plébániai iskola telkén vagy a Zichy-Mesko palotában.

A sors úgy hozta, hogy röviddel csatlakozása után két legendás soproni építész, Winkler Gábor és Kubinszky Mihály emlékszámainak szerkesztésében vehetett részt, bevonva neves építész és művészettörténész szerzőket. A felkéréseken és noszogatásokon (vagy olykor a gyenge írások visszautasításán) kívül a szöveggondozásból és az illusztrá-

¹ Rajk László: A tér tágassága (életútinterjú). Készítette: Mink András. Budapest, 2019. 450.

Dávid Ferenc a soproni Új utcában, 2018 májusában (Geskó Judit felvétele)

ciók kiválasztásából is minden számnál örömmel vette ki a részét. A rá jellemző nagylelkűséggel ajánlotta fel az asztalfiókban heverő, közlésre váró kutatási adatait, ha valamelyik szerkesztés alatt álló cikkhez kapcsolódtak, akkor is, ha a cikk szerzője számára ismeretlen fiatal kolléga volt. Még a feleségével Washingtonban töltött hónapok alatt is szívesen foglalkozott „Zsemle-ügyekkel”, hazatérve pedig lelkesen osztotta meg velünk élményeit az ottani kiállításokról és épületekről. Utoljára a jelen szerkesztőség közös munkájának 20. évfordulóját ünnepelhetjük Vele együtt a Storno-házban 2018 augusztusában.

Köszönjük a közös munkát, az együtt gondolkodást, az értékek megalkuvás nélküli tiszteletét! Legyen lelked bekötve az élet kötelékébe!

A Soproni Szemle szerkesztősége